

CENTRINIS PARKAS

GUILLAUME MUSO

CENTRINIS PARKAS

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė Donata Pleskevičienė

baltos lankos

*Tai, kas nuo jūsų pabėga,
yra daug svarbiau nei tai, ką turite.*

Somerset MAUGHAM

Turinys

Pirma dalis	
Surakintieji	9
1. Alisa.....	11
2. Gabrielius.....	17
3. Vakarinė Centrinio parko dalis	23
4. Surakintieji.....	29
5. Red Hukas.....	45
6. Kinų kvartalas.....	59
7. Veidu į žemę.....	81
Antra dalis	
Skausmingi prisiminimai	87
8. Skausmingi prisiminimai.....	89
9. Riversaidas	117
10. Atspaudai	121
11. Mažasis Egiptas.....	129
12. Laisvasis džiazas	141
13. Kaljano baras	145
14. Du žmonės	151
15. <i>Para bellum</i>	157
Trečia dalis	
Per kraują ir įniršį	173
16. Žudiko pėdsakai	175
17. Velnio gudrybės.....	189

18. Smūgis iš apačios	197
19. Gyvųjų pusėje	203
20. Namuose	215
21. Perlamutrinis šydas	225
22. Vonas	233
Ketvirta dalis	
Sutrikusi moteris.....	241
23. Veikti arba mirti	243
24. Nulinis skyrius.....	267
25. Prieš pat	275
26. Veidrodžiai.....	283
27. Balti šešėliai	291
28. Viena širdimi	297
Bus	301
Nuorodos	307

Pirma dalis

Surakintieji

I

Alisa

*Man regis, kiekviename žmoguje gyvena
kitas žmogus, nepažįstamasis, Piktadarys.*

Stephen KING

Pirmiausia veidu nubėga vėsus ir geliantis vėjo gūsis.

Švelniai šnara lapai. Tolumoje čiurlena upelis. Neįkyriai čiulba paukščiai. Vis dar užmerktas akis glosto pirmieji saulės spinduliai.

Kažkur sutraška šakos. Dvelkia šlapia žeme. Ir pūvančiais lapais. Stipriai kvepia medžiu atsiduodančios pilkosios kerpės.

Iš tolėliau sklinda neaiškus, tartum sapnuojamas, nedar-
nus gaudesys.

★

Alisa Šėfer vos ne vos praplėšė akis. Ją akino bebundan-
čios dienos šviesa, drabužiai buvo sudrėkę nuo rasos. Ji dre-
bėjo, permirkusi šaltu prakaitu. Išdžiūvusioje burnoje jautėsi
stiprus pelenų skonis. Sąnariai buvo sustingę, galūnės nutirpu-
sios, o galva – apkvaitusi.

Šiek tiek atsigavusi, suprato gulinti ant neįmantraus me-
dinio suolo. Staiga nustėro, išvydusi prie jos šono susirietusį ir
smarkiai prisispaudusį didelį tvirtą vyrą.

Alisa aiktelėjo, ir jos širdis staiga ėmė pašėlusiai plakti.
Bandydama ištrūkti, ji nusirito ant žemės ir tuojau pat atsisto-
jo. Tada pastebėjo, kad jos dešinė ranka antrankiais pirakinta

prie nepažįstamojo kairės rankos riešo. Ji žengė ataturpsta, bet vyriškis gulėjo kaip gulėjęs.

„Velnias!“

Širdis krūtinėje daužėsi. Dirstelėjo į laikrodį: senojo „Patek“ ciferblatas buvo subraižytas, bet mechanizmas tebeveikė ir amžinas kalendorius rodė spalio aštuntą dieną, aštuntą valandą ryto.

„Po šimts! Kur aš atsidūriau?“ – svarstė ji, rankove braukdama prakaitą nuo veido.

Apsidairė, norėdama įvertinti situaciją. Ji buvo auksinio rudens nuspalvintame miške, apsupta gaivios ir vešlios įvairių rūšių augalijos. Laukinėje ir tylioje laukymėje, kurią supo ąžuolai, tankūs krūmynai ir styrančios uolos. Aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios ir, turint galvoje aplinkybes, tikriausiai taip buvo geriau.

Alisa pažvelgė aukštyn. Krito graži, švelni, bemaž nereali šviesa. Tarp didelių žėrinčių guobos lapų mirgėjo sėklų kekės, o iš po drėgno lapų kilimo kyšojo šaknys.

„Rambujė miškas? Fontenblo? Venseno?“ – spėliojo ji.

Impresionistinio, tarsi iš atviruko, vaizdo ramybė nė iš tolo nesiderino su žiauriu siurrealistiniu pabudimu šalia visiškai svetimo nepažįstamojo.

Ji atsargiai pasilenkė į priekį, kad geriau įsižiūrėtų į jo veidą. Tai buvo trisdešimt penkerių–keturiasdešimties metų rudaplaukis vyras su porą dienų neskusta barzda.

„Negyvas?“

Priklaupti uždėjo tris pirštus ant jo kaklo, dešinėje Adomo obuolio pusėje. Spausdama miego arteriją, apčiuopė pulsą ir apsiramino. Vyriškis gulėjo be sąmonės, bet buvo gyvas. Ji kurį laiką įdėmiai į jį žiūrėjo. Ar pažįsta jį? Gal tai jos kadaise sulaikytas nusikaltėlis? Vaikystės draugas, kurio nepažino? Ne, šie bruožai jai visiškai nieko nesakė.

Alisa nusibraukė nuo akių savo šviesių plaukų sruogas, pasukui kruopščiai apžiūrėjo metalinius antrankius, jungiančius ją su šiuo tipu. Tai buvo standartinis modelis, su dvigubu užraktu, kokius naudoja dauguma policininkų ar privačių apsaugininkų visame pasaulyje. Ir labai tikėtina, kad tai *jos pačios* antrankiai. Alisa apžiūrėjo savo džinsų kišenę, vildamasi rasti raktą.

Tačiau jo nebuvo. Užtat vidinėje savo odinės striukės kišenėje užčiuopė revolverį. Manydama, kad aptiko tarnybinių ginklų, su palengvėjimu sugniaužė pirštais jo rankeną. Tačiau tai buvo ne „Sig Sauer“, kokius naudoja Kriminalinės brigados policininkai. O nežinia iš kur atsiradęs polimerinis „Glock 22“. Norėjo patikrinti jo apkabą, bet padėtį sunkino viena supančiota ranka. Vis dėlto šiaip ne taip, besiraukydama, ji tai padarė, stengdamasi nepažadinti nepažįstamojo. Buvo aišku, kad trūksta vieno šovinio. Čiupinėdama pistoletą, ant jo rankenos pastebėjo pridžiūvusio kraujo dėmes. Visiškai atsigęsi striukę pamatė, kad sukrešėjusiu krauju ištepti abu jos palaidinės skvernai.

„Prakeikimas! Ką aš padariau?“

Alisa laisvąją ranka pasitrynė akis. Galva iš skausmo ėmė tvinkčioti, tarsi kaukolę spautų nematomi gniaužtuvai. Ji giliai įkvėpė, kad atslūgtų baimė, ir pabandė surikiuoti savo prisiminimus.

Vakar vakare su draugėmis buvo išėjusi pasilinksinti į Eliziejaus Laukus. Ji nemažai išgėrė, keldama taures ne viename kokteilių bare: „Mėnesienoje“, „Tryliktajame aukšte“, „Londonderyje“... Keturios bičiulės išsiskyrė apie vidurnaktį. Ji grįžo prie savo automobilio požeminėje stovėjimo aikštelėje Franklino Ruzvelto aveniu, o paskui...

Juodoji skylė. Jos protą apgaubė nepermatomas šydas. Smegenyse žiojėjo tuštuma. Atmintis buvo paralyžiuota, sustingusi, užstrigusi ties šiuo paskutiniu kadru.

„Nagi, po perkūnais, pasistenk! Kas buvo paskui?“

Ji aiškiai prisiminė, kaip automatinėje kasoje sumokėjo už stovėjimą, paskui nulipo laiptais į trečią požeminės aikštelės aukštą. Nėra abejonių, kad buvo kaip reikiant apgirtusi. Svirduliuodama priėjo prie savo mažojo „Audi“, atrakino dureles, atsisėdo ant sėdynės ir...

„Daugiau nieko.“

Kad ir kaip stengėsi susikaupti, prisiminimai slėpėsi už baltų plytų užtvaro. Atmintį atitvėrė Hadriano siena, o nesėkmingi mėginimai atsimušdavo į Didžiąją kinų sieną.

Nurijo seiles. Panika pasiekė aukščiausią laipsnį. Miškas, kraujas ant marškinėlių, svetimas ginklas... Ne šiaip sau pagirios po gerų linksmybių. Jei neprisimena, kaip čia atsidūrė, aišku, kad buvo apsvaiginta. Ko gero, koks kvailys į jos taurę įmaišė raminamųjų! Tai buvo visai įmanoma: pastaraisiais metais darbe jai teko susidurti su keliais išžagavimo atvejais, kai auka buvo apsvaiginama narkotikais. Šią mintį nustūmusi į šalį, apžiūrėjo savo kišenes: buvo dingusi piniginė ir policininko pažymėjimas. Ji nebeturėjo nei asmens tapatybės dokumentų, nei pinigų, nei mobiliojo telefono.

Dabar prie baimės prisidėjo nevirties jausmas.

Sutraškėjusi šaka pabaidė devynbalsių pulką. Ore supleveno keli parudavę lapai ir palietė Alisos veidą. Kairiąja ranka ji užsisegė striukės užtrauktuką, smakru prilaikydama viršutinę drabužio dalį. Tuomet pamatė, kad ant jos delno šviesiu tušinuku parašyta kažkokia skaičių seka, surikiuota paskubomis, tarsi bebaigianti nusitrinti mokinio špargalė:

2125558900

Ką reiškia šie skaičiai? Ar ji pati juos užsirašė? „Gali būti, bet nesu tikra...“ – nusprendė, įsižiūrėjusi į raštą.

Trumpam užsimerkė, pasijutusi bejėgė ir išsigandusi.

Nenorėjo prisipažinti, kad pralaimėjo. Aišku, kad naktį įvyko kažkas svarbaus. Bet jei ji nieko negali prisiminti, jos atmintį greitai turėtų atgaivinti žmogus, prie kurio ji prirakinta. Bent jau to tikėjosi.

„Draugas ar priešas?“

Nežinios kankinama, ji įdėjo apkabą atgal į pusiau automatinį „Glock“ pistoletą ir jį užtaisė. Laisvąją ranka nukreipė ginklą į savo kompanioną ir be skrupulų ėmė jį purtyti.

– Ei! Kelkis!

Vyras sunkiai budinosi.

– Nagi, judinkitės! – šiurkščiai paragino purtydama jo petį.

Jis sumirksėjo, nusižiovavo ir sunkiai atsisėdo. Atmerkęs akis visiškai nustėro, už kelių centimetrų nuo savo galvos išvydęs ginklo vamzdį.

Pažvelgė į Alisą išpūtęs akis, paskui apsidairė, pritrenktas jį supančio miško peizažo.

Kelias sekundes sėdėjo priblokštas, paskui nurijo seiles ir pravėręs burną angliškai paklausė:

– Dievulėliau, kas jūs? Ir ką mes čia veikiamo?